

**Läänin-
maanmittausinsinööri
Martti Nikkanen
7.6.1928–5.2.2007**

Lääninmaanmittausinsinööri Martti Nikkanen on poissa. Hän nukkui pois 5.2.2007 sairastuttuaan pitkään vaiheittain edennyttä vaikeaa sairautta.

Martti Nikkanen syntyi Karjalan Kannaksella Kanneljärvellä 7.6.1928. Vaikka hän vietti elämänsä kaukana kotisijoiltaan, säilyi karjalaisuus hänen elämässään ja kielessään koko hänen elämänsä ajan.

Sodan melskeet ajoivat Nikkasen perheen kaksi kertaan Kannakselta evakkoon. Niinpä Martti kävi koulunsa Kouvolassa ja kirjoitti ylioppilaaksi Kouvolan lyseosta 1947.

Heti valmistuttuaan diplomi-insinööriksi 1952 hänet otettiin maanmittausauskultantiksi maanmittauslaitokseen.

Maaliskuussa 1955 Martti Nikkanen muutti perheineen Sa-

voon, missä hän sitten vietti loppuelämänsä. Toimittuaan ensin maanlunastuslautakunnassa ja sitten taksamittarina määrättiin hänet vuonna 1971 Iisalmen maanmittaustoimistoon maanmittausinsinööriksi.

Iisalmen maanmittaustoimiston piiri-insinööriksi hänet nimitettiin 1976. Osoitettuaan tässä virassa oivalliset johtajan kyvyt ja taidot hänet nimitettiin Kuopion läänin maanmittausinsinööriksi 1.12.1979. Tästä virasta jäi hän eläkkeelle 30.6.1991. Mittava ura maanmittauslaitoksen palveluksessa oli takana.

Maanmittauslaitoksessa on vielä töissä monia Martin aikaisia työtovereita. He muistavat Martin oikeudenmukaisena, ystävällisenä, leppoisana, huumorintajuisena, mutta tarvittaessa määrätietoisena ja jämäkkänä kollegana ja esimiehenä. Silloiset nuoret mittarinalut muistavat Martin todellisena isähahmona, joka väsymättä jaksoi ohjata, kannustaa ja neuvoa.

Martti Nikkaselle oli perhe tär-

kein ja ystävät rakkaita. Hän viihtyi luonnossa. Ei asean kanssa, vaan mieluiten sienikori tai marja-astia kädessään. Käsistään taitavana hän mielellään rakensi, korjasi ja remontoi kotonaan ja kesämökkillään. Martti vaali perinteitä ja vanhoja tapoja ja esim. saunavastat oli kesäisin tehtävä itse ja varastoitava sitten talvea varten.

Iisalmen seudulla Martti Nikkanen tunnettiin paitsi maanmittarina myös vakaajana ja kunnallisena luottamusmiehenä. Hän toimi 1960-luvulla Iisalmen kaupunginvaltuutettuna ja 1970-luvulla Iisalmen keskusvaalilautakunnassa.

Marttia jäivät kaipaamaan vaimon, lasten ja lastenlasten lisäksi suuri joukko ystäviä ja entisiä työtovereita.

Ison miehen suuri sydän on pysähtynyt.

**Pekka Päivike
Maanmittausjohtaja**

JOS HALUAA oikein rumasti kanssaihmistä loukata, tiuskaistaan tuo otsikossa mainittu sanaparsi.

Kun tunnen jonkin verran tuon komean ja salaperäisen linnun olemusta, tuntuu jotenkin kohtuuttomalta huuhekajan (Bubo Bubo) kielteinen vertailu. Mutta puhutaanhan muistakin pöllöistä toisaalta hyvin viisaan ja toisaalta peräti tyhmän vertauskuvana.

Tutustuin tarkemmin tuohon komeaan pöllölintuun harjoittelijakesänä 1940-luvun loppupuolella Turun saaristossa, tarkemmin Nauvon Innamon saarella. Päämieheni, maanlunastuslautakunnan puheenjohtaja Pentti Pietilä määräsi minulle heinäkuun urakan mitata saarella oleva maatila kartalle. Hän suorittaisi aikanaan tilan halkomisen. Viivytyksettä ryhdyin urakoimaan mittaustehtävää.

Olin työryhmäni kanssa laskeutumassa erästä kallionrinnettä alas rannalle, kun yllättäen törmäsimme huuhekajan pesälle. Välittömästi lähti kaksi poikasta lentoon yhden jäädessä meitä ihmettelemään. Ihastuimme oitis silmiään räpsyt-

Senkin huuhekaja!

televään ja nokkaansa pelottavasti naksuttelevaan pöllön poikaseen. Päätimme ottaa elättilinnun, jollaista meillä kenelläkään ei aikaisemmin ole ollut. Kun rannalle tultuamme havaitsimme vielä toisen poikasen lentäneen mereen, kävimme sen uimalla hakemassa. Arvelimme että parina viihtyisivät paremmin.

Meillä oli nyt kaksi komeaa lintua, mutta runsaasti kysymyksiä, miten niiden kanssa oli tultava toimeen. Eikä siinä muu auttanut kuin ottaa puhelu Korkeasaaren intendentti Enehjelmille. Häneltä saimme pätevät ohjeet ja hän myös ehdotti, että linnut olisi paras lähettää hänen eläintarhaansa kaikkien kävijöiden ihasteltaviksi.

Kun minulla oli vielä pari viikkoa työurakasta kesken, eikä saaresta ollut helposti saatavissa

matkoja parempien kulkuyhteyksien varteen, oli nyt edessä kova urakka etsiä linnuille ravintoa ja muuta viihdykettä.

Niinpä joka ilta oli onget meressä. Kaikenlainen saalis kelpasi, vain määrällä oli merkitystä. Päivät pitkäät pöllöt olivat lieassa, naru jalassa. Siinäpä oli saarelaisilla ohjelmaa. Kyllä nuori huuhekajakin osaa olla pelottava nimenomaan silmillään ja nokallaan ja terävillä naksutuksillaan.

Vihdoinkin koitti lähtöpäivä. Laivan kannella tilavassa puulaatikossa matkasivat linnut aluksi Turun satamaan, josta ne siirrettiin rautatieasemalle Korkeasaaren kuljetusta varten.

Kun liha tuohon aikaan oli vielä kortilla, uhrasin kuukauden annokseni ystäväni matkaevääksi.

Syksyllä Helsinkiin tultuani

kävin kesävieraitani tapaamassa. Kauniisti rinnatusten ne istuivat tilavan häkin orrella. Olivat kovasti kasvaneet. Olin huomaavinani pientä silmäluomien liikuttelua, kun puhuttelin vanhoja ystäviäni tuttavallisesti.

Paitsi että meillä oli yhdessä mielenkiintoinen pariviikkoinen Nauvon saaristomaisemissa, oli minulla vielä uusi iloinen yllätys odottamassa eromme jälkeen.

Korkeasaari nimittäin lähetti pöllöistä palkkion, mikä ylitti normaalin kuukausiansion.

**ARNE KÄRKKÄINEN
maanmittausneuvos**